

BSO-thuis-Tip

Beste ouders/verzorgers,

Nu de kinderen niet meer naar school en de BSO gaan geven we graag wat tips en weetjes voor bij jullie thuis! Deze keer gaan we in op 'Ik wil mijn huiswerk niet doen!' Ondanks dat de wereld op z'n kop staat hebben de kinderen toch veel op hun to-do lijstje staan.

Ik wil mijn huiswerk niet doen!

'Nee! Ik heb geen zin in mijn huiswerk. Ik ga dat echt niet doen! Mijn vrienden hoeven dit ook niet van hun ouders, waarom ik wel?' Zinnen die wij deze dagen allemaal horen, waar het op het ene moment lijkt alsof alles onder controle is, zijn we dat daarna opeens kwijt. Waar zit dat nu in? Waarom reageren kinderen anders dan voorheen of willen ze niet luisteren?

Het is goed om te bedenken dat we op dit moment allemaal in een situatie zitten die voor niemand goed te overzien is want...vanaf wanneer is alles weer normaal? Wij hebben het antwoord niet en zitten met vragen maar onze kinderen zitten dat ook. Alles waar ze normaal op kunnen bouwen valt (tijdelijk) weg en dat heeft een hele grote impact op het gevoelsleven van de kinderen en daarmee ook op hun gedrag.

Gedrag is iets dat wordt aangestuurd door emotie dus kijk of je achter de NEE! van je kind kunt komen, is het echt niet willen? Misschien overziet hij of zij het werk niet, dan zou de hulp kunnen zitten in samen een planning maken. Het zou ook kunnen dat het werk niet begrepen wordt, waar op school best veel instructie kan worden gegeven valt het stukje thuis vaak weg. Misschien kun je samen wat opdrachten doornemen zodat je kind het beter begrijpt. En misschien is er eerst even een gesprek nodig over hoe de situatie is hoe jij als ouder ermee omgaat en waarom en wat dit voor het gezin betekent. Het is van belang dat je achter de emotie komt want die kan besproken worden.

Echt boos

Er zijn echter momenten waarop je niet gehoord lijkt te worden door je kind, hij of zij is erg boos en lijkt niet voor rede vatbaar 'Ik ga het gewoon niet doen!!!'

Wanneer een kind echt heel boos is of verdrietig geven wij op de locaties altijd even de ruimte om dit gevoel er te laten zijn. Wij geven dan aan dat wanneer de boosheid of het verdriet gezakt is, we in de buurt zijn om te kijken hoe we verder kunnen. Een kind dat namelijk heel hoog in zijn emotie zit, is moeilijk te bereiken waardoor onze vragen en hulp niet binnenkomen.

Het is dan zaak eerst te kalmeren voor het gesprek weer door kan gaan. Daar kan een kind best een tijdje voor nodig hebben (afhankelijk van het kind en van de leeftijd) Het is belangrijk dat we in deze tijd niet continu gaan vragen of een kind al wil praten. Je kunt wel een reminder geven; 'Mocht je al met mij willen praten, dan kan dat. Ik ben er.'

Wanneer je het gesprek met je kind aan gaat, reageer dan begripvol maar stel ook grenzen. 'Ik snap dat jij het liever anders ziet maar we hebben afgesproken dat je eerst het werk afmaakt en dan..' Of ; 'Ik zie dat je heel boos bent. Zullen we afspreken dat je er even over nadent en we zo verder praten?', 'Je vindt rekenen echt stom, ik hoor het, toch is het belangrijk dat je het maakt. Kan ik je helpen of probeer je het eerst zelf?'

Tot slot

Stel niet te hoge eisen aan je kind of aan jezelf. Het is voor ons allemaal nieuw. Probeer ook te genieten van de tijd met elkaar.